[1]म्रष्टा-मर्ष्टा-र्ष्ट्रीं, मर्शयिता-त्री, मिमृक्षिता-त्री, मरीमृशिता-त्री, इत्यादीनि सर्वाणि रूपाणि भौवादिककर्षतिवत् (255) ज्ञेयानि। शतरि-[2]आमृशन्-न्ती-ती, म्रक्ष्यन्-मर्क्ष्यन्-न्ती-ती; इति विशेषः।

(1310) "मृष तितिक्षायाम्" (IV-दिवादिः-1164. सक. सेट्. उभ.)

'— —क्षमायां यौ मर्षेन्मर्षेत मर्षयेत्।

मृष्यते मृष्यतीति स्यात् स्नेहने शपि मर्षति॥' (श्लो. 173) इति देवः। मर्षकः-र्षिका, मर्षकः-र्षिका, मिमर्षिषकः-षिका, मरीमृषकः-षिका; मर्षिता-त्री, मर्षयिता-त्री, मिमर्षिषिता-त्री, मरीमृषिता-त्री; इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि दैवादिकतृष्यतिवत् (175) ज्ञेयानि। [3]परिमृष्यन्-न्ती, [4]मर्षितः-मर्षितवान्, [A]अपमृषितम् (वाक्यम्), [5]दुर्मर्षणः,

---

1. 'अनुदात्तस्य चर्दुपधस्यान्यतरस्याम्' (6-1-59) इति वा अमागमः। ततः यण्। तेन रूपद्वयं बोध्यम्। एवमेव अकिति झलादिप्रत्यये परतः सर्वत्र अमागमो विकल्पेन भवति।

2. 'तुदादिभ्यः शः' (3-1-77) इति शः विकरणप्रत्ययः। अपित्सार्वधातुकस्य शस्य ङिद्वद्भावाद् अङ्गस्य गुणो न। स्त्रियां नुम्विकल्पे रूपद्वयं ज्ञेयम्।

3. 'परेर्मृषः' (1-3-82) इति परिपूर्वकस्यास्य कर्तृगामिन्यपि क्रियाफले परस्मैपदं शतैव। तेन शतरि, श्यनि अङ्गस्य गुणनिषेधे च रूपमेवम्।

4. 'मृषस्तितिक्षायाम्' (1-2-20) इति सेटो निष्ठायाः कित्त्वनिषेधात् गुणे रूपमेवम्। अत्र धातुपाठ एवास्य धातोस्तितिक्षार्थनिर्देशात्, भौवादिकमर्षतेरुदित्त्वेन निष्ठायामिटः प्राप्त्यभावात्, पारिशेष्यात् दैवादिकस्यास्यैव ग्रहणस्य सम्भवेन (1-2-20) सूत्रे पुनः 'तितिक्षायाम्' इत्युपादानं व्यर्थं सत् धातोरर्थान्तरत्वे गमकमिति शाब्दिकाः। तेन तितिक्षा (क्षमा) भिन्नार्थे निष्ठायाः कित्त्वमेव। यथा— 'अपमृषितं वाक्यमाह' इति। अत्र धातोरुपसर्गयोगवशात् अविस्पष्टरूपार्थान्तरे वृत्तिरिति ज्ञेयम्।

5. ईषदाद्युपपदेषु, 'भाषायां शासियुधिदृशिधृषिमृषिभ्यो युज् वाच्यः' (वा.3-3-130) इति खलपवादो युच्। 'वा इत्येके' इति प्रक्रियाकौमुदी। तन्मते ईषन्मर्षः-दुर्मर्षः-सुमर्षः इति रूपाण्यपि बोध्यानि।

A. 'विहितं मयाऽद्य सदसीदमपमृषितमच्युतार्चनम्।' शि. व. 15-46.